

сега, всичко това прѣобладаваше въ страшната тази сцена, когато Салустій и неговитѣ дружина са намѣрваха вече въ пѣтя, който водеше отъ града къмъ морето, но множество друго безбройно, което съдържаваше половината отъ гражданитѣ на Помпея, запышваше на сѣрка минута вървежа имъ, и многобройнитѣ оубѣзи бѣжанци ся виждаха като да са двойаха въ избираніето на пѣтя си. Морето бѣше са дръпнало вече далечъ отъ брѣга, и първитѣ бѣжанци що бѣха бѣгнали тамо оставаха уплашени за своеравіето на тѣзи стихіи, за многото пѣна която прѣскаше по пѣсака буйството на морето, за многошумното еченіе на канаритѣ, които огненната планина ст рѣляше въ волнитѣ, и пакъ бѣжанцитѣ търсяха сухата земя, защото имъ са чинеше, че тя бѣ по-малко страшна и грозна. И тѣи двѣ челоувѣчески теченія, едното отъ морето, а другото къмъ морето упхтваны, срѣщаха са и са сблъсковаха, безъ да иматъ никаква растуха въ бѣдствието, освѣнъ общата участь, която бѣ увѣкла всички въ истото обезнадежданіе, въ истото отчаяніе.

— Огнитѣ ще истрѣби свѣта (казваше единъ старецъ загърнатъ въ многоплатната си горня дреха, философъ отъ стоическата ересь, защото и стоическата и епикурейската школа, никакъ не различаха въ туй пророчество,) приближи минутата.

Ей наближи минутата! извика велегласно единъ гласъ не смутенъ никакъ отъ ужаса.

Уплашено са обѣрнѣ множеството. Гласътъ идеше отъ насрѣщната имъ страна и той бѣше гласътъ на Олинѣа, който обиколенъ отъ своитѣ едновѣрци, стоеше правъ на едно мѣсто извънъ града, чутовно тогазы за храма Аполоновъ, който бѣ въздигнала една грѣцка колонія, и койго обстояніята на врѣмето бѣха комай поругали.

Съврѣменно съ извикваніето на христіянна бѣше тряснало молніето, което уби Арбака, и въ истата минута, истото свѣтнованіе даде червенъ цвѣтъ на всичкитѣ приближили лица, уплашени и смаяни за непрѣсмѣннитѣ брой на лежащитѣ тамо на около мрътвецы; и никога не сж са явявали въ свѣта лица толкозы блѣды и уплашени! Никога не е былъ начертанъ на челоувѣчески образы по-живъ ужасътъ и величіето на трепета. Нито прѣвъ най-последнето, страшно въструбяваніе на Ангела ще да са яви вече таквозы събраніе отъ челоувѣцы. Напрѣдъ всички бѣ отсочена фигурата на Олинта, съ обтегнитѣ рѣци и съ пророческото чело, което свѣтеше като огънь, и онова множество позна челоувѣка, който осяденъ на нокіетѣ на звѣря, прѣди малко бѣше жертва на туй множество, а сега пророкъ